

**Mesés Históriák illusztrációkészítő- és szövegértési verseny**  
**2021. Zichyújfalui Református Általános Iskola**

**3.-4. osztályosok szövege: A bába köve /gyűjtötte: Benedek Elek/**

Fogaras vidékén, Vajda és Récse határán van egy kőbálvány, szakasztott olyan, mint egy leány. A románok Piastra babulujnak, a magyarok Bába kövének hívják. Elmondom nektek e kőbálvány történetét. Réges-régen, mikor még a földön tündérek is laktak, Brassó mellett, a Királykőn, ragyogó, szép várban egy tündérleány lakott egymagában. Szemben Királykő várával, Feketehelem várában lakott a fekete királyné egyetlen fiával. Dali szép legény volt ez a fekete királyfi, kapott volna királykisasszonyt, minden ujjára kettőt, de neki egy sem tetszett. Meglátta a tündérleányt, s ettől a pillanattól kezdve nem volt többet nyugodalma. Azt mondta az édesanyjának: -Nem kell nekem, édesanyám, senki más ezen a világon: egyedül a tündérleány. -Jól van - mondotta a fekete királyné -, legyen a te szíved kívánsága szerint. A királyfi felült hófehér paripájára, s elvágatott Királykő várába. A tündérleány éppen ott sétált a vár udvarán, s mikor a királyfi leszállott a lováról, nagy büszkén félrefordította a fejét - még a köszönését sem fogadta a királyfinak. -Ne fordulj el tőlem, te szép leány - esengett a királyfi -, éretted jöttem, gyere velem, légy az enyém! A tündérleány nagyot kacagott. -Ó, te hitvány földi féreg! Tudod-e, hogy tündérleány vagyok? Földi ember gyermeke nem való énhozzám. Azzal otthagya a királyfit, fölszaladott a palotába, s többet nem is mutatta magát. Visszament a királyfi nagy búsan - sírva borult az édesanyja kebelére. -Anyám! Édesanyám! Nem szeret a tündérleány, meghalok nagy bánatomban. S attól a naptól kezdve nem lehetett megvigasztalni a királyfit, fogyott, mint az égő gyertya. A fekete királyné értett mindenféle bűbájosmesterséghez. Csudafüvekből éjjel-nappal főzte az orvosságot, de hiába, nem használt a királyfinak semmiféle orvosság. Lassanként elszáradott, mint a leszakasztott virág. Meghal a szegény királyfi, eltemetik nagy pompával. Mikor aztán eltemették, a fekete királyné fölkerelkedett a katonáival, indult Királykő vára ellen, megesküdött a fia lelke üdvösségére, hogy addig meg nem nyugszik, míg a fiát meg nem bosszulja. És csakugyan, kő kövön nem maradt, s a tündérleány alig tudott elmenekülni a várból. Szaladott, mint a sebes szélvész, de a királyné mindenütt nyomában, szórta az átkot a fejére - s mikor ez nem használt, a bűbájosmesterséghez folyamodott. -Hát, ha sem az átkom meg nem fog - kiáltotta a királyné szörnyű haraggal -, sem én, meg nem foghatlak elevenen, legyen belőled kőbálvány, ne pusztuljon el miattad soha senki! S ím, egyszerre megállott a tündérleány, mintha földbe gyökeredzett volna, s abban a pillanatban tetőtől talpig kőbálvánnyá változott.

**Mesés Históriák illusztrációkészítő- és szövegértési verseny  
2021. Zichyújfalui Református Általános Iskola**

**5.-6. osztályosok szövege: A „silt” /gyűjtötte: Benedek Elek/**

Nagy-Küküllő partján van egy szász falu: Alsó-Bajom a neve. Ennek a falunak a határán, szőlőhegyek tövében, egy szép völgy terül el. Völgy közepén patak folydogál, úgy hívják, hogy Ördög pataka. Ennek előtte több száz esztendővel egy szász gazda a feleségével s egyetlen leányával a szőlőben kapálgatott. Rekkenő nagy meleg volt, megszomjúhoztak erősen, s leküldötték a leányt a patakra vízért. Lemegy a leány a patakra, de szeme-szája tátva maradt a csodálkozástól. Ott ült a patak partján egy ember, s előtte kiterítve rengeteg kincs. Volt ott arany, gyémánt fülbevaló, gyűrű, karperec s mindenféle csillogó-villogó drágaság, ami csak leányszemnek kedves lehet. Megáll a leány, csodálja a fényes, csillogó ékszereket, s különösen megakad a szeme egy gyémánt fülbevalón. Istenem - sóhajtott fel a leány -, ha ez az enyém lehetne! Mondotta az ember: - Vedd meg, neked adom. - Ugyan mit gondol?! Mivel vegyem meg? Nincs nekem pénzem. - Nem baj! - mondotta az ember -, nem kell nekem pénz. Ha majd férjhez készülsz, hozzátok megyek, s adj nekem siltet. -Siltet - álmélkodott a leány -, ó, azt jó szívvel adok. Mert tudjátok meg, hogy a szászok nyelvén a siltnek kétféle értelme van: ha akarom, kötél, ha akarom, lélek. A leány a kötéltre gondolt - az ember meg a lélekre. Örült a leány - hogyne örült volna! Hiszen csak jöjjön az az ember! Jöhet akármikor, kötelet kap náluk. A gyémánt fülbevalót szépen felakasztotta a fülébe, aztán nagy hirtelen megmerítette a korsót, s szaladott vissza a szüleihez. Látják az öregek a fülbevalót, összecsapják a kezüket: -Hát ezt te hol találtad?! Mondja a leány, hogy hol, s mondja azt is, hogy mit ígért érette. - Jézus Mária, Szent József - jajgattak az öregek -, az bizonyosan az ördög volt, s nem kötelet, hanem lelket kívánt tőled! Szaladnak le a patakhöz, hogy visszaadják a fülbevalót, de már akkor annak az embernek híre-pora sem volt. Úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Sírtak, jajgattak az öregek, nem tudták, mit csináljanak. Leszaggatták a leány füléből a fülbevalót, s beledobták a patakba; hátha így megszabadulnak az ördögtől. Aztán hazamentek nagy búsan, lefeküdtek, de nem jött szemükre álom, ettől a naptól kezdve nem volt nyugodalmuk. Telt-múlt az idő, egy falubeli legény megkérte a leány kezét. Elkövetkezik a lakodalom napja is; a pap összeesketi a fiatalokat; kezdődik a lakodalom, húzzák a cigányok, táncolnak a legények s leányok - táncra perdül a menyasszony is vőlegényével. Hát uramteremtőm, abban a pillanatban nagy fergeteg kerekedik. Ég, föld elfeketedik, zúgott, zengett a levegő; ajtók, ablakok kinyíltak maguktól, s ím, betoppan az egyik

## **Mesés Históriák illusztrációkészítő- és szövegértési verseny 2021. Zichyújfalui Református Általános Iskola**

ajtón a fülbevalós ember. Odamegy egyenest a leányhoz, rákiált: - Ide a siltet! A leálynak a szava is elállott ijedtében; reszketett, mint a nyárfalevél, de nagy nehezen összeszedte az erejét - kiment a házból, s mindjárt jött is vissza egy kötéllel. - Nesze, itt a silt! -Ohó - mondotta a fülbevalós ember -, nem kötélért adtam én a fülbevalót, hanem a lelkedért! Nekibátorodott a leány, s mondta: - A lelke az Istené, azt nem adom. Nagyot kacagott az ember. - Az Istené?! Amit egyszer az ördögnek adtál, azt az Isten sem veheti el. Ahogy ezt mondta, keresztülbucskázott a fején, s egyszeriben ördöggé változott. Az ördög, az ördög! - kiabáltak az emberek, s iszonyatos rémület fogott el mindenkit. Istenem, Istenem, mit tudjanak csinálni, hogy megszabaduljanak az ördögtől?! Ott volt a vendégek közt egy pópa: egyedül ez nem vesztette el a fejét. Kiszaladt az udvarra, megfogott egy kakast, bevitte, s mondta az ördögnek: - Nesze, itt a lélek, vigyed! Mondotta az ördög: - Engem nem csalsz meg, szent atyám. Nekem igazi lélek kell, s ha azt nem adjátok, viszlek valamennyiteket a pokolba. "Hm - gondolta magában a pópa -, ez nem tréfál!" Gondol ide, gondol oda, hirtelen elővesz egy karikós kalácsot, s mondja az ördögnek: -Hát jól van, ördög, egyezzünk meg békeséggel. Odaadjuk a leány lelkét, ha te mindazt kiállod, amit ez a kalács kiállott. - Hiszen ha csak ez a kívánságotok, ezt jó szívvel teljesítem. -Mefogta a kalácsot, jól megtapogatta, s kérdezte tőle: - No, te kalács, mit állottál ki? Felelt a pópa a kalács nevében: - Hej, ha azt én mind el tudnám mondani, mit én kiállottam, csak hallgass ide! Tavaly ősszel, mikor még búza voltam; a földből kinőttem; azután reám esett a hó, eltemetett, s tavasszal, mikor elment a hó, nagy növésnek indultam. Meg is nőttem szépen, de alig értem meg a nyarat, jöttek az emberek, s levágtak. Ez még nem is fájt olyan erősen, hanem azután agyba-főbe vertek; még ez sem volt elég, vittek a malomba, s két kő között ízzé-porrá morzsoltak. Onnét ismét elhoztak, vízbe fullasztottak, s jól összegyúrtak. Közbeszól az ördög: - Hát még ez is szenvedés? Hiszen ezt én jó szívvel kiállom egy lélekért. -Hm - mondotta a pópa -, még egyéb is történt velem: mikor jól meggyúrtak, belevetettek a tüzes kemencébe. -De már ezt ki nem állom - kiáltotta az ördög -, száz lélekért sem! -Kiugrott az ablakon, mintha puskából lőtték volna ki, s meg sem állott a pokolig.